

ČAR BESEDE MOJE

Literarno glasilo učencev OŠ Ljudski vrt

Leto 2001/2002

ČAR BESEDE MOJE

Literarno glasilo učencev OŠ Ljudski vrt, Ptuj

STR-RAZNO

ČAR

INV. št. 9538

S-37.014.54

12.4.02

April 2002

Drage bralke in bralci literarnega glasila Čar besede moje!

V deželi je spet pomlad. In spet je zacvetela otroška beseda – tokrat že v sedmi številki literarnega glasila učencev Čar besede moje. Glasilo izide enkrat letno, v pomladnem času, ko je vse sveže, ko iz nedrij zemlje kipi novo življenje, polno pričakovanja, polno pisanih barv, veselja in radoživosti. In takšna je tudi otroška beseda, zapisana in narisana.

E. Roosevelt je dejala: »Prihodnost pripada tistim, ki verjamejo v lepoto svojih sanj.« In prepričana sem, da boste vse bralke in bralci očarani nad bogastvom otroških sanj, ki so izpovedane v pričujočih pesmih, besedilih in risbah.

Čestitam vsem ustvarjalcem k njihovim izdelkom in se hkrati zahvaljujem tudi mentoricam, še posebej Ireni Pukšič, Sonji Dežman in Mateji Šafranko, ki so omogočile, da so otroške besede dobile svoj čar v glasilu.

Naša sodobnost ni najbolj naklonjena prijaznosti in lepi besedi, vse preveč je krutih zgodb in nasilja in zato me še toliko bolj veseli, da lahko vsem bralkam in bralcem poklonimo nekaj lepega in prijaznega z željo, da se dotakne tudi vseh nas in nas popelje v svet, kakršnega si želimo in ki ga bomo zmogli uresničiti le, če se bomo tudi sami dovolj potrudili.

Prijetno branje vam želim.

Tatjana Vaupotič, ravnateljica

Nika Zelenko, 1. b

BESEDA

Ko se beseda v pesem izlije
in v miło poezijo spremeni,
takrat poetov žar čustev zagori.

Potrto srce ponovno zaboli,
grenke solze iz oči polzijo,
mladim dekletom se svet podira,
fantje težave imajo še neznanega vira.

Ravnokar se nekaj dogaja,
beseda pri besedi obstane,
da kakšna nova pesmica nastane.

ANJA DANGUBIČ, 7. c

ZVEZDA

Ko noč se spusti,
nebo zagori,
vse zvezde veter ohladi.
Le ena se vso noč blešči.
Tako močno blešči,
da ji enake na nebu ni.

Pri odprtem oknu
dekle sloni,
gleda v nebo
in željo svojo
zvezdi govori.

O zvezda goreča, povej,
kje moja je sreča?
Povej in razjasni mi glavo:
Ali našla bom ljubezen pravo?

ANJA DANGUBIČ, 7. c

SANJE

Ko zvečer v topli postelji ležim,
v čudoviti svet sanj poletim.

Sanjam, da sem ptica,
ki pod milim nebom leti,
le svobode med oblaki si želi.

Na belem oblaku po nebu potuje,
saj ve, da sanjski svet jo varuje.

Ko svetlo nebo
osvetli še zadnjo goro
in oblaček bel izgine,
takrat ptico
temna noč prime.

Moje sanje se končujejo,
a nič zato,
saj se že naslednjo noč nadaljujejo.

ANJA DANGUBIČ, 7. c

PISMA ZA PTICE UČENCEV 1. A

Dragi ptički!

V šoli smo se učili o pticah. Dogovorili smo se, da vam bomo pomagali. V šolo smo prinesli dve hišici. Zbrati moramo samo še hrano. Jaz sem vam prinesla proseno kašo. Sedaj vas vabim na pojedino.

Vaša prijateljica Sara

hišico. Natrosila sem zrnje. Vabim vas na gostijo, ki bo 14. 2. 2002. Veselim se vašega petja. Težko vas čakam.

Lep pozdrav!

Eva

SNEŽENI MOŽ V HIŠI

Drage sinice!

Novembra smo se preselili v novo hišo. Tudi vam smo postavili hišico. Vanjo smo nasuli semena. V začetku ste bile prestrašene. Ko ste nas spoznale, ste rade prihajale k nam. Poleg vas nas obiskujejo še grlice in vrabci. Želim vam prijetno in toplo pomlad!

Lep pozdrav od Urbana

Zunaj sneži. Tina, Peter in Mihaela so delali snežaka. Ko se je zvečerilo, so odšli noter. Snežaka je zazeblo. Sklenil je, da se bo pogrel. Ko je stopil v sobo, se je pri peči pogrel in se stopil.

ANA FÜRST, 1. c

LEP DAN NA SNEGU

Drage ptičke!

Zunaj je zima. Upam, da niste lačne. Vsak dan vam natrosim zrnje. Vesela sem, da vse pozobljete. Skoraj bo pomlad. Takrat si boste lahko same poiskale hrano. Uničile boste vse škodljivce v našem sadovnjaku. Za to vam bom zelo hvaležna.

Lepo vas pozdravlja Anja

Samo za tri dni smo šli v Kranjsko Goru. Vozili smo se približno tri ure. Stanovali smo v hotelu Alpina. Sobe so bile lepo urejene. Po večerji, ko sva se z bratrancem Žanom najedla, sva se šla igrat. Ko so se najedli tudi drugi, so prišli po naju. Šli smo ven, prižgali bakle in se z njimi sprehodili po mestu. Naslednje jutro smo se smučali. Šla sem na vlečnico in se spustila po zelo strmem in hitrem bregu. Vsi so se zelo bali, da bom padla, tako da niso uspeli niti snemati. Popoldan smo se kopali in utrujeni odšli na večerjo. Tretji dan smo po zajtrku odšli domov. Tako so se končale moje najljubše počitnice. Bilo je zelo lepo.

TJAŠA KAJTEZOVIČ, 2. a

Drage ptičke!

Čeprav bo letos huda zima, se nikar ne bojte. Vso zimo vam bom nastavljala ptičje pogače. Moja krmlilnica ima rdečo streho in oranžne stene. Obešena je na ograjo.

Lep pozdrav od Staše

Dragi ptički!

Sporočam vam, da sem naredila ptičjo

Kaja Jakolič, 4. b

SNEŽINKE

Na snegu sedim in se veselim,
gleдам snežinke, debelinke.
Vse nekam hitijo, da zemljo okrasijo.
V belino narave otroci smo šli,
da zabave na snegu nihče ne zamudi.

LARA PETEK, 4. a

SNEŽAK

Zima se smeje.
Na hribu mož stoji
z loncem na glavi
in metlo v rokah.
Ko sonce posije,
se žarkov zboji,
saj se lahko raztopi.

NEVA KUMER, 1. a

SMUČANJE NA AREHU

Bila je lepa, sončna nedelja, ko smo se z atijem in Aljažem odločili, da gremo smučat. S seboj sem vzel smuči in smučarsko desko. Vožnja do Areha je hitro minila. Najprej sem se odločil za smučanje. Šlo mi je kar dobro. Velikokrat sem prevozil progo, vmes pa kdaj pa kdaj pristal tudi v snegu. Pa nič zato, saj vsaka šola nekaj stane. Ko sem se naveličal smučanja, sem odložil smuči in šel po desko. Izbral sem srednje težko progo, saj mi deskanje še ne gre tako dobro kot smučanje. Vedno, ko sem pripeljal do konca proge brez padca, sem se razveselil. Ko smo bili vsi utrujeni, smo se okrepčali s čajem in pico ter se odpravili domov. Ker sem zelo užival na snegu, si želim še veliko tako lepih dni.

UROŠ ŠEGULA, 3. a

Gregor Krušič, 4. c

SNEŽAK

Ker je lep in sončen dan,
snežak Miha je bolan.
Na glavi mu klobuk stoji,
zeleni šal mu vrat krasi.
V ustih pipo si drži,
ob tem pa kislo se smeji.
V roki pravo metlo ima,
čeprav pometati ne zna.

NEVA POHERC, 3. b

DOBILA SEM SESTRICO

Nekega popoldneva, natančneje 14. 1. 2001, je moja mamica začutila, da se bo rodil dojenček. Očka jo je odpeljal v porodnišnico, mene pa je moral pustiti pri babici. Ob 15:09 sem prejela čudovito novico. Po telefonu mi je očka povedal, da sem dobila sestrico. Prišel je pome in me odpeljal v bolnišnico. Moja mamica mi je sestrico položila v naročje. Očka naju je fotografiral. Nato sva z očkom odšla domov. Od veselja nisem mogla zaspati. Potem pa sem le zaspala, saj me je pomirjala misel na sestrico.

MOJCA BRGLEZ, 2. a

SREČA

Sreča je prišla na obisk.
Ta lepa gospa,
ki s seboj nosi veselje,
dobroto in še lepoto.
Ko pa v noč odide,
njen obisk ljudem
še vedno srca greje.

LARISA ŠEGULA, 3. b

GLASBA

Glasba potuje skozi doline.
Gre skozi mesto, vse tja do Nine.
Nina posluša in se sprašuje,
le kje ta lepa glasba domuje.

To le jaz vem.
In tudi vam povem.
V majhni skrinjici,
ki v moji sobi stanuje.

MOJCA PREJAC, 2. a

Jana Kopše, 5. a

DOGODEK V GLEDALIŠČU

Ko sem bila stara tri leta, sem bila v gledališču. Gledala sem predstavo, v kateri sta igrala dedek in njegova vnukinja Buli. Buli je bila do dedka zelo nesramna. Ko je dedek zbolel in umrl, sem začela jokati.

Po končani predstavi je dedek vstal in z Buli odšel za zaveso. Začeli smo ploskati. Spet sta oba igralca prišla na oder in se priklonila.

To je dogodek mojega desetletja.

OLGA JERKOVIČ, 3. c

HIŠA BANKA

Zdravo. Sem hiša banka. Včeraj me je obiskala starejša gospa in vame vložila nekaj denarja. Gospa, ki je bila za pultom, je denar shranila v poseben predal. Na žalost me je ponoči obiskal ropar in mi vzel nekaj denarja. Zato sedaj nisem več tako nadišavljena z njim. Toda veliko ljudi bo še prišlo, saj tako je bilo včeraj, lani in predlani.

ALEN ŠMID in MATEVŽ ŠTEINER, 2. a

HIŠA KINO

Sem hiša kino. Jutri bo film Titanic. Prav gotovo bodo vsi sedeži zasedeni. Ko bo filma konec, bodo odšli obiskovalci domov, jaz pa bom žalostna zaradi tač, zapackanih s kokicami. Ko bom počivala, me bodo čistilke očistile.

Čez nekaj dni pa bo na sporedu film z naslovom Kokoške na begu. In vse se bo ponovilo.

MATEJA ZORKO in SARA ROJKO, 2. a

Mihaela Sagadin, 1. c

OSEBA, KI JO IMAM RAD

Opisal vam bom svojega brata Aljaža, ki je deset let starejši od mene. Star je dvajset let. Zelo me ima rad in tudi jaz ga imam. Aljaž (ali Aljo) ima kratke lase, visok je meter devetinosemdeset. Študira v Mariboru in dela v gostilni Kolnkišta. Redkokdaj se skregava. Če se že, to ne traja dolgo. Ima svoj avto, zato se dostikrat kam odpeljeva. Mami, ati, Aljo in jaz se dobro razumemo. Včasih ga učim igrati kitaro, on pa mene vse ostalo. Pogosto si izposoja drug od drugega stvari, ki jih rabiva. Vedno, ko kam odpotuje, mi kaj kupi. Je dobrega srca, skoraj vedno vesel. Ima punco. Aljaž je zelo prijazen do vseh. Mislim, da imam kul brata.

MIHA NOVAK, 4. c

HIŠA GLEDALIŠČE

Sem hiša gledališče. Danes imam predstavo Princeska in čarodej. Poglejte, moja usta se že odpirajo, čez njih stopa množica ljudi. V mojem trebuhu čakajo ljudje na predstavo. Vsi tiho sedijo, nihče ne kiha ali kašlja. Kmalu se bo začela predstava. Luči se bodo ugasnile in predstava se bo začela. Na žalost pa tudi kmalu končala. In takrat bodo vsi odšli domov, jaz pa bom ostala sama.

TATJANA ŠUČUR in SAŠA ŠULIGOJ, 2. a

Lada Berič, 1. b (likovni krožek)

NACETOVA TORBA

Dober dan!

Sem Nacetova šolska torba. Prvič sem Naceta srečala v trgovini, ko me je kupil. Odnese me je domov, me vsem razkazoval in nosil po stanovanju. Počasi me je polnil s šolskimi potrebščinami. Oba sva komaj dočkala prvi dan šole, ko me Nace naloži na rami. Pustolovščina se je začela. Nova učiteljica, novi sošolci in sošolke, novi zvezki, novi copati, nova rumena rutica in midva. Nace je začel risati, pisati črke A, I, N in številke. Čeprav sem bila vsak dan težja, je bilo lepo. Danes pozna Nace že vse črke in številke. Zna tudi računati do 20. Rad gre v šolo, kjer vsak dan izve nekaj novega. To je super! In jaz? No ja, včasih me kam vrže in tam obležim. Danes pa sem mu napisala celo domačo nalogo!

NACE ZAVRTANIK, 1. b

OSEBA, KI JO IMAM RADA

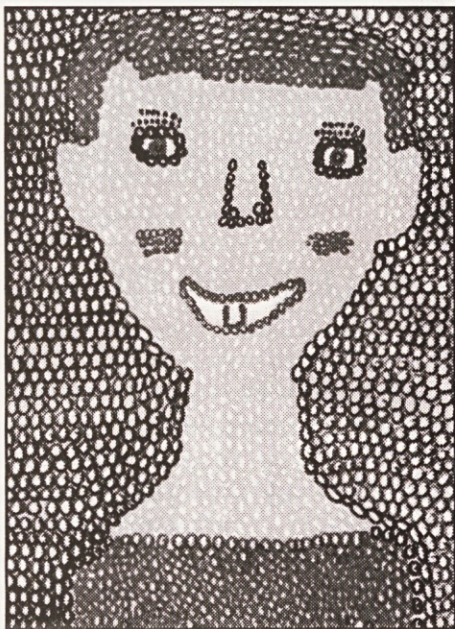
Poznava se že od rojstva. Od takrat sva prijateljici in zato sem se odločila, da jo bom opisala, ne pa imenovala. Petega decembra praznuje svoj rojstni dan. Na ta dan je miklavžev, zato na ulicah srečamo parklje, ki se jih ona zelo boji. Vedno je nasmejana in dobre volje. Kadar jo pogledam, se ji na obrazu razteza širok nasmeh. Obožuje ples, še bolj pa petje. Želi postati pevka. Včasih rada nagaja, a to le za zabavo. V vsem sva si podobni. Sva tudi sosedi. Veliko se druživa, pa tudi v šolo hodiva skupaj. Sva zelo dobri prijateljici in upam, da bo tako tudi ostalo.

SANJA ČORIĆ, 4. c

OSEBA, KI JO IMAM RAD

Opisal bom bratranca Aleša, saj je moj dober prijatelj. Imam ga rad. Izbral pa sem ga zato, ker se z njim tudi dobro razumem. Do njega čutim nekaj, kar do drugih ne morem. Upam, da on čuti enako. Ima temnorjave lase in rjave oči. Je zelo velik ter rad igra in spremlja šport. Ima približno petinsedemdeset kilogramov, kar seveda pomeni, da veliko pojé. Je dobrosrčen, saj mi pomaga pri vseh težavah, v katere se zapletem. Ko sem bil majhen, me je pazil in mi zagotavljal varnost. Hvaležen mu bom še zelo dolgo. Zelo sem vesel, da ga imam, saj brez njega ne bi tako dobro živel.

DAN KRAJNC, 4. c

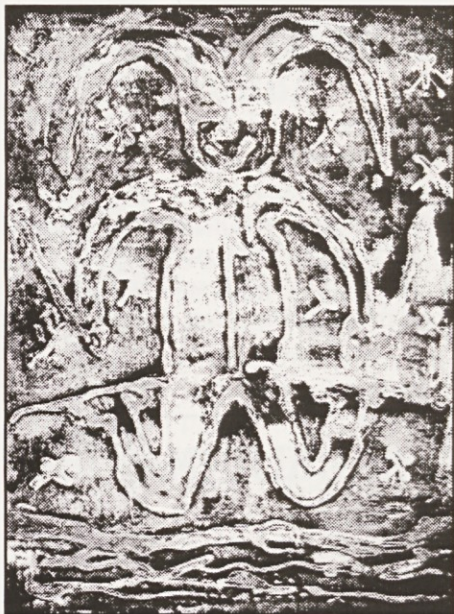
Teodor Polič, 3. b

PALČKI

Predavnimi,avnimi časi je živela družina palčkov. Očetu je bilo ime Max, mami pa Mini. Prvi otrok je bil Bimbo, drugi Bamo, tretji Bambi, četrty Bimba in peti Bamba. Nekega dne so se šli Bambi, Bimbo in Bamba igrat v gozd.

Čisto so pozabili, kaj jim je naročila mama in zašli daleč v gozd. Minila je ena ura, minile so tri, palčkov pa ni bilo od nikoder. Mama jih je začela klicati: »Otroci, otroci! Kje ste!« Mama je poznala gozd, zato je odšla daleč vanj. V votlini je zagledala otroke. Namesto hudih besed jim je rekla: »Pohitite, mrači se že!« Mama in otroci so odhiteli domov.

SARA PLAJNŠEK, 3. a

Niko Megla, 6. a

VESOLJSKA PRAVLJICA

Nekje v temnem vesolju je pred sto leti nastal planet, od nas oddaljen milijon svetlobnih let. Na planetu je bilo vse modro: drevesa, trava, hiše, ljudje in živali.

Na tem planetu je živel najpogumnejši deček v vsem vesolju, Pogumno Srce. Njegova mama Kamnina in oče Ogenj sta bila nanj zelo ponosna. Na svojem planetu Pogumno Srce ni mogel najti nobenega prijatelja, zato se je odločil, da pojde na potovanje po velikem vesolju. Seveda sta bila mati in oče proti, saj je v vesolju nanj prežalo veliko nevarnosti. Med njimi sta bila najbolj nevarna dvorepi galaksijski zmaj in desetoka baterija.

Pogumno Srce je vedel, da od staršev privoljenja ne bo dobil, zato se je ponoči skrivaj splazil ven in se s svetlobno raketo podal v skrivnostno vesolje. Ko je prepotoval že kar nekaj svetlobnih let, je ugledal škrlatno zelen, vijoličen in črn planet, imenovan Škilata noga. Odločil se je, da bo pristal. Oblika planeta je bila podobna škornju. Na planetu je kmalu spoznal prelepo dekle Magnetno Obleko. Toda Magnetna Obleka je imela fanta Lesa. Ker se je Pogumno Srce v Magnetno Obleko zaljubil, ga je Les začel preganjati in ustrahovati. Pogumno Srce pa se je spomnil čudežnega predmeta, ki mu

ga je za srečo podarila prapraprapraprababica. To je bil kos navadne vrvice, ki se je v rokah prave osebe spremenil v čisto zlato. S čudežno močjo vrvice so se lahko izpolnile vse želje razen ene: nikomur nisi mogel zaželeli smrti. Pogumno Srce je Lesu podaril vrstico. Ker se je tudi Magnetna Obleka zaljubila v Pogumno Srce, se je odločila, da se z njim vrne na planet. Na poti ju je napadel dvorepi galaksijski zmaj, ki je bruhal strupene pline. Pogumno Srce je zmaja v boju ubil in z Magnetno Obleko sta nadaljevala pot. Ko sta srečno prispela na planet, so prebivalci Pogumno Srce nagradili za junaštvo in mu ponudili prestol. Pogumnemu Srcu in Magnetni Obleki se je kmalu rodilo veliko otrok. Sedaj vsi srečno živijo že več tisoč let.

NINA JANČIČ, 5. a

Luka Emeršič, 3. c

BILO JE TAKO ...

Ko sem se v petek ob petih vrnil domov s treninga, sem odšel v stanovanje, ne da bi pospravil kolo v klet.

Tam sem se najprej umil in nato pojedel slastno večerjo, ki mi jo je pripravila mama. Ob osmih zvečer, ko sem bil že zaspan, sem se z užitkom zleknil na kavč in prižgal televizijo. Gledal sem film Smrtonosno orožje. Ko je bilo najbolj napeto, pa pridrvi v sobo oče in reče: »Kolo si pustil zunaj. Takoj ga pojdi pospraviti!« »Res moram?« ga nejevoljno vprašam. »Seveda! In to sedaj takoj!« mi odvrne.

Žalosten se spravim ven in nato v temačno klet. Skušam prižgati luč, toda trud je zaman: luč ne dela. Kaj je zdaj to? Bojim se iti naprej. Kaj če kdo pride in me ugrabi ter odpelje v tujo državo? Tedaj zaslišim odpiranje vrat. Prestrašen sem tako kot še nikoli. Kaj bo z mano, se v mislih sprašujem. Nato zaslišim: »Kje si?« Ne vem, ali naj odgovorim ali naj ostanem tiho. Nato še enkrat zaslišim ta glas. Ves prestrašen vprašam: »Kdo je?« Nato zaslišim: »Luka, zakaj nimaš prižgane luči? In kje si tako dolgo?« Tedaj prepoznam mamin glas in veselo odvrnem: »Takoj pridem.«

Hitro sem pospravil kolo in odšel gor.

LUKA REBEK, 6. a

NOGOMET Z ZEMLJO

Nekega sončnega jutra sem odletel v vesolje s kartonsko škatlo. Kar naenkrat sem bil milijone in milijone kilometrov oddaljen od Zemlje in na poti proti Marsu. Nenadoma sem zaslišal nek šum. Tik ob meni je stala Zemlja in me prosila, naj z njo igram nogomet. Res je bila videti kot nogometna žoga. Zazdelo se mi je celo, da so na njej vsi podpisi igralcev slovenske reprezentance. Zemlji sem z veseljem ustregel. Z njo sem dajal gole in se počutil kot Zahovič.

Na vsem lepem pa se je Zemlja spet povečala ... in tedaj sem zaslišal: »Hej, zamudil boš šolo!«

LUKA ŠKOVRLJ, 3. b

PRIHAJA POMLAD

Jaz zavriskam juhuhu,
glej, pomlad je tu.
Sonce sneg je ves pobralo,
mrzlo zimo je pregnalo.

Ptice se že vračajo,
vrabci žvrgolijo,
Mihci, Mojce skačejo
vsi se veselijo.

Pustne maske rajajo,
na kurenta ne pozabljajo,
da z njim pomlad
v deželo veselo privabijo.

NIKA PETEK, 3. b

MIŠKA PIKA PRIPOVEDUJE O SVOJEM NEVARNEM ŽIVLJENJU

Vsak dan, ko se zbudim, grem v hladilnik poiskat nekaj slastnega za zajtrk. Ko stopim iz svoje hišice v mačjo dnevno sobo, zagledam mačko, ki se ob pogledu name že oblizuje. Ne pusti mi do hladilnika, saj se boji, da bom popila mleko. Tudi mačka je zjutraj lačna, zato me hoče uloviti in pojesti. Na srečo ji to doslej še ni uspelo, ker se ponavadi spotakne ob likalnik, jaz pa ji pobegnem.

To se dogaja vsako jutro. Včeraj pa ni bilo tako. Ko me je lovila, sem ji na glavo prevrnila steklenico vina. Vino je steklo po mački, nekaj kapljic pa tudi v njena usta. Postala je pijana. Začela je hoditi sem ter tja in se zaletavati v steno. Tedaj sem se ustrašila, da bi mi pijana mačka podrla hišico. Žal se je to res zgodilo.

Tako sem se morala odseliti in si poiskati drugi dom.

LARISA ŠEGULA, 3. b

ZMAJ OGNJENKO

Nekoč je v črni, vlažni votlini pod ptujskim gradom živel zmaj Ognjenko. Vsake toliko časa je prihajal iz votline in strašil ljudi. Najraje pa je strašil poredne otroke. Ko je prišla zima, je Ognjenko zbolel.

Bolelo ga je grlo in močno je kašljalo. Tedaj se je okrog votline slišalo močno bobnenje. Nihče si ni upal približati votlini in ptujskemu gradu. Ljudje so se spraševali, kaj to pomeni. Kmalu pa se je nekdo domislil, da je zbolel zmaj. Med seboj so se posvetovali, kako mu pomagati. Pred votlino so mu nastavili Angal S in sirup proti pokašljevanju. Ko je zmaj ozdravel, je bil ljudem zelo hvaležen. Nikoli več ni strašil otrok in odraslih.

TADEJA KOSI, 3. b

JAZ OBLAK

Nekega poletnega jutra sem se prebudila. Obetal se je ... Joj, pozabila sem vam povedati, kako mi je ime. Sem Daša. Kdo pa sem? Oblaček.

Sedaj pa lahko nadaljujem. Obetal se je torej sončen dan. Mamico sem vprašala, ali se lahko grem igrati z drugimi oblaki. Takoj mi je dovolila. Bilo nas je deset oblakov: pet punc in pet fantov. Lovili smo se do kosila.

Po kosilu smo se spet zbrali, toda sedaj smo se skrivali. Nenadoma je začelo deževati. Mamica me je poklicala domov. Ko me je vprašala, zakaj dežuje, sem ji povedal po pravici: »Z Ajdo sva se med skrivanjem zaleteli.«

In tako dan ni bil več sončen.

DAŠA GRDINA, 3. c

DEDEK DAR

Nekega večera sem skozi okno gledal zvezde. Bilo jih je vedno več. Nenadoma je z ene od njih priletel dedek, majhen kot pika na papirju. Sedel je na okno in me vprašal, kaj je moj dar. Odgovoril sem mu, da znam lepo risati, vendar se vedno zmotim. Dedek Dar mi je dal risbo, ki sem jo moral tako dolgo risati, dokler ni bila popolna. Od tedaj se pri risanju nikoli več ne zmotim.

NIKO ŠIMENC, 3. c

OBISKAL ME JE DEDEK DAR

Nekoč, ko sem bila sama, sem v sobi gledala televizijo. Na sporedu so bila poročila. Naenkrat se je zabliskalo in iz televizije je skočil starček po imenu Dar. Dar je obljubil, da bo zame nekaj storil. Ker sem vedno rada risala, a mi nikoli ni uspelo narisati losove glave, mi je Dar podaril čarobni list. Ko si nanj kaj narisal, si vedno narisal lepo. Od takrat lepo rišem.

SARA PETERŠIČ, 3. c

VEVERICA BINCA PRAZNUJE

Bil je zelo pomemben dan. Binca je praznovala deveti rojstni dan. Pri hrastu je pripravila vse za zabavo. Povabila je dedka Marka, ježa Toneta, lisico Darjo, srnico Nino in njeno sestrico Niko.

Ko so vsi prišli k hrastu, so veverici Binci dali darila. Dedek ji je kupil torto, jež svinčnik, lisica čevlje, srnica zalogo lešnikov, Nika pa košaro in miško za pusta. Živali so sedle za mizo. Zelo so se najedle. Potem so se igrale skrivalnice.

Ko je bil že večer, so se morale živali odpraviti domov. Veverici Binci je ta dan ostal v lepem spominu.

TINA TURNŠEK, 2. b

LISICA IN MEDVED

Lisička in medved sta bila dobra prijatelja. Ko je prišla zima, je medved šel spat, lisička pa je čakala na pomlad. Februarja je šla lisička spat k medvedu. Ko se je zbudila, je bila zunaj že pomlad. Tedaj se je spomnila, da mora zbuditi medveda. Stopila je do medvedove postelje in zakričala: »Medved, zbudi se!« Medved je odprl oči in zazehal. Pretegnil je svoje ude in ugotovil, da je zelo lačen. Zato sta se prijatelja odpravila iskat hrano.

RENE TEŽAK, 2. a

VEVERIČIN ROJSTNI DAN

Veverica Binca bo danes imela rojstni dan. Vabila je poslala zajcu, miški, ščinkavcu, polhu in ježu. Praznovali bodo v velikem grmičevju ob gozdu. Dopoldan je z dedkom šla nakupovat. Doma je mama spekla torto z lešniki. Binca je pogledala na uro in vzklíknila: »Ojej, čez pol ure bodo že prišli.«

Ko so gosti prišli, so ji čestitali za rojstni dan in ji dali darila. Zajec je predlagal, da bi se igrali skrivalnice. Čas je hitro mineval.

Vsem živalim, posebej pa veverici Binci, je ta dan ostal v lepem spominu.

ALJAŽ KOTNIK, 2. b

Dina Skerlovnik, 2. c

Ana Tepeš, 1. b

MOJA PSIČKA ARSA

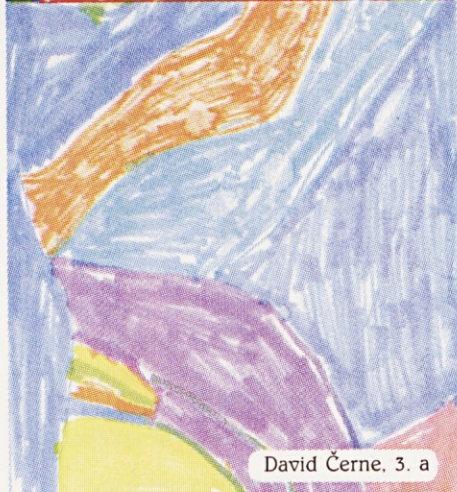
Moji psički je ime Arsa. Stara je leto in pol. Je črne barve, na prsih pa ima belo liso. Okrog vratu ima ovratnico. Velika je pol metra. Je meso in kruh. Rada se igra s kostjo in travo. Oglašča se hav hav. Pripeta je na verigi.

MATIC ZORKO, 2. b

RIBICA

Moji ribici je bilo ime Rdeča kapica. Dobila sem jo od atija in mamice. Bila je majhna. Bila je oranžne in bele barve, na glavi pa je imela rdečo kapico. Živel je v akvariju. Rada je jedla ribjo hrano. Bila je zelo lepa, zato je ne bom nikoli pozabila.

KATARINA MENONI, 2. b

David Černe, 3. a

Dunja Kolenko, 1. c

V GOZDU

Lep dan,
ko sonce sije,
ko v gozd grem na sprehod.
Za mano tudi Piki pride
in skupaj greva na pohod.

Nabirava listje, gobe,
borovnice in še mah,
nato zvečer vesele volje
odpraviva se spat.

OPIS ŽIVALI

Mojemu psu je ime Ari. Dobil sem ga v dar. Hranim ga s pasjo hrano. Rad teka in se sprehaja. Ari je zelo velik črnorjav nemški ovčar. Je hud, a tudi prijazen pes. Star je dve leti. Rad se igra.

TADEJ PETROVIČ, 3. c

JERNEJ MLAKAR, 2. b

ČE BI MARTIN KRPAN ŽIVEL DANES

(domišljjski spis)

Sprehajala sem se po gozdu in premišljevala o junakih iz knjige. Nenadoma zagledam Martina Krpana z njegovo kobilico.

»Kaj pa ti tukaj?« ga vprašam. »Ne tovariš več soli?«

»Kje pa! Le kdo še potrebuje sol iz našega morja?«

»Res je soli na pretek v veleblagovnicah in drugih trgovinah, pa še poceni je! In danes jo prevažajo s tovornjaki.«

»Moja kobilica je res odveč,« žalostno pripomni Krpan.

»Te ne mika, da bi spet videl Dunaj?« ga vprašam.

»Seveda me, saj so me vedno mikali daljni kraji. Toda cesarjev ni več in mojih močnih rok nihče ne potrebuje, pa tudi Brdavsov ni več,« odvrne Krpan.

»To drži! Toda sedaj so na svetu hujši sovražniki, nevarnejši od Brdavsca. To so kriminalci, prekupčevalci mamil in drugi. Ti ogrožajo poštene in nedolžne ljudi,« potrto rečem.

»Je to mogoče? Potem pa mi ne bo dolgčas. Z veseljem jih bom pomagal loviti, da bodo lahko ljudje spet varno živeli,« poreče Krpan. »Verjamem ti, Krpan. Prebrisan, iznajdljiv in pogumen si tako, da bi lahko postal drugi James Bond. Ne le Dunaj, vsako mesto bi te bilo veselo.«

»Kdo pa nadomešča cesarje?« na vse lepem zanima Krpana.

»Vlada in parlament. K njim pojdi,« mu odgovorim.

»Samo mesarico si še nabrusim, vzamem kij in kobilico in grem na pot,« se veseli Krpan.

»Vse to je nepotrebno. Potrebuješ orožje, avtomobil in računalnik,« ga razočaram.

»Ojoj, to je pa zapleteno!« mi reče Krpan.

»Znašel se boš, saj si domisel in brihten, ne le močan!«

»Že prav, že prav, le nekaj časa potrebujem, da se seznanim z vsemi temi novostmi,« reče in že odhiti.

»Bravo, vso srečo ti želim, Krpan! Prepričana sem, da boš uspel!« zavpijem za njim.

Minilo je nekaj časa od najinega srečanja, ko sem na televizijskih poročilih slišala, da se je na Dunaju pojavil Martin Krpan. Postal je strah in trepet vseh kriminalcev. Z neverjetno domiselnostjo mu je uspevalo, da jih je kar precej ujel na delu. Njegovi sodelavci so postali že ljubosumni in nevoščljivi, a so vseeno sodelovali z njim, da bi tudi oni bili deležni slave.

Nisem bila preveč presenečena. Poklicala sem Krpana po telefonu. Zanimalo me je, kako je lahko tako hitro uspel in zaslovel. Bil je zelo kratek: »To je pa zelo dolga zgodba, drugič se bova o tem podrobno pogovorila. Sedaj pa se mi mudi, na sledi smo drugim teroristom.«

»Čestitam in na svidenje!« mu uspem še reči, preden je odložil slušalko.

Srečna sem, da je Martinu Krpanu uspelo spraviti nepridiprave v zapor, saj bo zdaj naše življenje bolj varno in srečno.

DOROTEJA KOTNIK, 6. b

KRPANOVA POT DOMOV

Martin Krpan je z Dunaja krenil na Vrh pri Sveti Trojici. Na svoji kobilici je prejezdil veliko krajev in doživel veliko zanimivih doživetij.

Tega dne je bil za njim dolg dan, pa še mračilo se je. Odločil se je, da si poišče zavetje, kjer bo lahko zaspal. Po dolgi uri iskanja je našel votlino. Zjutraj ga je zbudila dnevna svetloba. Ko je vstal, se je razgledal po gozdu in v bližini opazil hišo. Šel je pogledat, ali kdo v njej živi. Potrkal je, čeprav so bila vrata odprta. Martin je vstopil. Notranjost je bila zelo skromna, vendar lepa in čista. V tem trenutku je vstopila neka ženska.

Začudeno in jezno je vprašala: »Kdo si? In kaj delaš v mojem domu?«

»Jaz sem Martin Krpan. Vrata so bila odprta, zato sem kar vstopil. Oprosti, saj bom šel,« je odvrnil Martin.

»A ti si torej tisti Krpan, ki se je bojeval z mojim bratom Brdavsom! Veš, z Brdavsom se nikoli nisva imela rada. Bolje rečeno: sovražila sva se!« je odgovorila ženska.

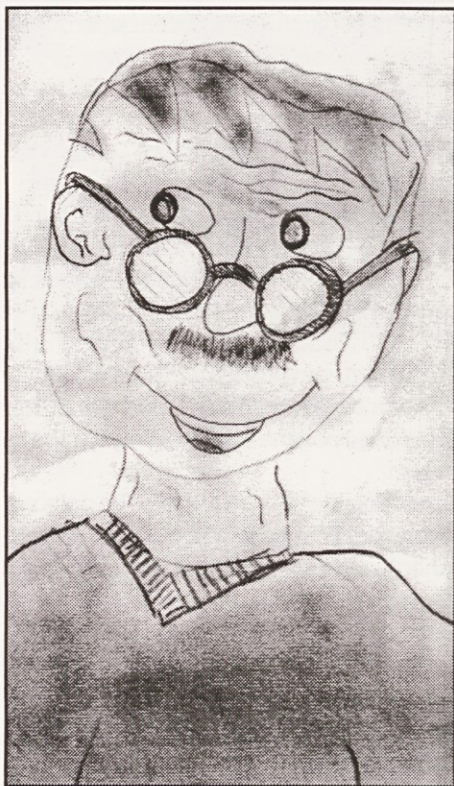
»Kako pa je tebi ime?« je bil radoveden Martin.

»Marija,« je odvrnila ženska, tokrat z bolj prijaznim glasom in nadaljevala: »Kolikor vem, se vračaš na Sveto Trojico. Če želiš, lahko tukaj ostaneš kakšen dan. Prostora je več kot dovolj.«

»Z veseljem, če le ne bom v nadlego,« je odvrnil Martin.

Pozneje mu je Marija pokazala vse

skrivne kotičke gozda, saj je v njem odraščala. Imela sta se čudovito. Pogovarjala sta se o prav vsem in Martin je prvič imel občutek, da ga nekdo razume. Dan je minil, kot bi pihnil. Zvečer je Marija Martinu pripravila dobro večerjo. Zjutraj pa se je moral Martin posloviti.

Miha Nadižar, 4. d

»Žal se moram vrniti domov. Hvala za vse, kar si naredila zame. Hvala tudi za včerajšnji čudoviti dan!« je rekel Martin. »Pogrešala te bom, Martin. Obišči me še kaj. Morda pa te pridem jaz obiskat na Sveto Trojico,« je žalostno dejala Marija. Ob slovesu ji je Martin obljubil, da se bosta kmalu spet videla. In res se je tako tudi zgodilo. Ob njunem ponovnem srečanju se je Marija odločila, da ostane pri Martinu. Kmalu sta se poročila in srečno živela do konca življenja.

TAJA SENČAR, 6. c

KRPANOVA POT DOMOV

(domišljjski spis)

Ko je Krpan odšel skozi vrata, je minister Gregor spregovoril: »Gospod cesar, prosim, da smem spremljati Krpana.« Cesar se je zamislil in odgovoril: »Prav, toda vrni se čez dva dni. In glej, da mu ne boš v nadlego.«

Minister Gregor je odhitel z dvora in ujel Krpana, ko je ta ravno hotel sesti na svojo kobilico.

»No, kaj je, magister?« je vprašal Krpan Gregorja.

»Martin, jaz bi te rad spremljal. Hočem, da postaneva prijatelja. Mislim, da je zdaj tudi priložnost, da si ogledam deželo Kranjsko. Predlagam, da potujeva s kočijo, vaša kobilica pa nas naj spremlja.«

Krpan se je strinjal in odpravila sta se v kočijo.

»No, bova kar tiho?« je vprašal Martin Gregorja.

»Kaj pa naj rečem? Ti začni govoriti,« je odvrnil Gregor.

Krpan je začel pripovedovati o svojem življenju. Gregor ga je poslušal, nato pa zaspal. Ko je Krpan to opazil, je tudi sam zatisnil oči. Naenkrat pa ... BUM! BUM! Minister in Martin sta bila v trenutku budna. Pogledala sta skozi okno in opazila, da nista več na tleh.

Njuno kočijo je držala v rokah velikanka in kričala: »Kateri od vaju je zmagoviti Krpan, ki mi je ubil moža?«

Krpan je pomolil glavo iz kočije in pogumno rekel: »Jaz sem Krpan!«

Minister Gregor pa se je od strahu onesvestil.

Velikanka Beba je z dvema prstoma prijela Krpana in si ga ogledovala.

»Torej, ti si Krpan! Kako si si drznil ubiti Brdavsa! Zmečkala te bom!« je zagrozila. Tedaj pa jo Krpan močno ugrizne in Beba ga spusti.

»No, kaj je, vdova Brdavsova, kar spravi se sedaj name!« je Krpan zakričal.

V trenutku, ko je Beba skoraj pohodila Krpana, pa se je zbudil dolgonogi minister Gregor in v Bebino glavo zalučal sabljo. Beba je v luži krvi mrtva obležala.

»Tako, z Brdavsi sva opravila,« sta rekla Krpan in Gregor, si segla v roke in se s poškodovano kočijo odpravila do Krpanovega doma.

Od takrat sta Krpan in Gregor najboljša prijatelja in se redno obiskujeta.

NASTJA ČEH, 6. c

JAZ SEM SIAMSKA MUCA

Pozdravljeni!

Sem siamska mačka Berta. V tej zgodbi vam bom opisala svoje vsakdanje življenje. Zjutraj se zbudim približno ob desetih. Potem sledi zajtrk z Wiskas hrano ali ribami. Ko se dobro najem, mi umijejo zobe z zobno ščetko za ljudi in me počesejo. Nato grem gledat tisto čudno žival z imenom televizija. Ko se naveličam, pozvoni zvonec in pridejo otroci iz šole. Tedaj se začne zame prava mora. Nekaj časa me otroci mečejo po zraku kot žogo, nato me peljejo na sprehod in me spustijo, da tekam po parku. Ponavadi jim pobegnem k svojemu ljubčku Hajniju. Hajni mi vedno prinese rože, srček ali bonbonjero. Zato ga imam tako rada. Ko pride večer, takoj zaspiam.

Upam, da vam med branjem ni bilo dolgčas. Mijav, mijav, mijav!

NUŠA DOVEČAR, 4. b

JAZ SIAMSKI MUC

Ko sem bil star dve (seveda mačji) leti, sem živel v trgovini z malimi živalmi. Na izbiri nisem imel nič kaj dosti hrane, zato sem si zaželel, da bi me kdo kupil. Toda bil sem drag, saj sem bil čistokrven muc z zelo lepo dlako. Vsak si me ni mogel privoščiti, zato sem se neke noči odločil pobegniti. Hotel sem narediti načrt

pobega, ko se je oglasil papagaj: »Res si zmešan! Iz trgovine še nihče ni pobegnil.« Ob teh besedah sem pomislil, da ima mogoče prav, zato sem o pobegu nehal razmišljati.

Minevali so meseci in jaz sem rasteł. Skoraj sem že izgubil upanje, da se bo kaj spremenilo, ko se je nekega dne zunaj zaslišalo močno brnenje avtomobila. Sprva sem mislil, da so prišli iskati blagajničarko, ki je ravno zaključila svoje delo. Vendar ne! Prišli so po nakupih. Kupili so, kaj mislite koga? Mene, MENE!

Odpeljali so me v moj novi dom. Ta družina je bila zelo bogata, prijazna. Vse je bilo v najlepšem redu. Moje sanje so se končno uresničile, sem si rekel, ko sem šel spat v svojo novo posteljo. Zjutraj sem se zbudil zelo zgodaj. Vedel sem, da mi bodo tega dne izbrali ime. Ko je res napočil ta trenutek, so se pogovarjali in pogovarjali, vendar ustreznega imena niso našli. Po dveh dneh sem slišal že toliko imen, da nisem več vedel, kdo sem.

Tretjega dne pa je nekdo vzkliknil: »Kakšno srečo smo imeli, da smo kupili tega mačka!«

»Kaj si rekel? Srečo? Kaj pa, če bi mu bilo ime Srečko?«

»Mijav, mijav,« sem se oglasil, zato so mislili, da je ime Srečko tudi meni všeč.

Priredili so mi zabavo in mi nakupili veliko, veliko hrane in tudi mačjih igrač. Tedaj sem pomislil, kolikokrat sem lačen gledal hrano na policah v trgovini, pa mi je bila nedosegljiva. Sedaj pa je imam na pretek! Dobesedno kopam se lahko v njej.

No, to je zdaj moje lepo življenje v novem domu. Vas kaj mika? Mijav, mijav, mmrrr, mmrrr ...

SAŠA VELIČKOVIČ, 4. b

KAJ PA MOREM

Kaj pa morem, če si nekaj želim.
Po tem hrepenim, toda ne dobim.
Želim si psa, prijatelja ob sebi,
ki v srce srečo največjo bi mi dal.
Jaz bi mu dala vse, on bi srečo vračal
in s tem ves trud za naju oba poplačal.
Ko bi žalostna bila, prijatelj bi začutil,
in me vdano potolažil, dokler bi žalost ne
minila.

ANA BRENCIČ, 4. b

Niko Šimenc, 3. c

SANJALA SEM

Nekega sobotnega dopoldneva sem bila sama doma. Nisem vedela, kaj naj počnem. V moji glavi se je začel vrteti dolgčas. Dežne kaplje, ki so udarjale ob okno, so bile kot nežna glasba, ki me je počasi zazibala v sen.

Začelo se je. Sanjala sem, da sem sredi noči ob polni luni vstala in gledala v noč. V svetlobi luninega sija sem zagledala majhno piko, ki se je iz trenutka v trenutek večala. Počasi je dobila glavo, trup in krila. Velik bel ptič je zajadral mimo uličnih svetilk Volkmerjeve ulice, v kateri sem živela in nato naravnost v mojo sobo.

»Se me spomniš, Kaja?« je vprašal beli ptič. Bil je eden izmed galebov, ki smo jim prejšnji dan ob Dravi metali kruh.

»Pojdi z menoj, popeljem te okoli sveta,« je nadaljeval galeb. Najprej sem ga nezaupljivo pogledala, nato pa se mu počasi približala.

»Ne boj se. Obiskala bova živali iz Azije, Avstralije, vzhodne Evrope, Afrike, Severne in Južne Amerike. Tudi one bi te rade spoznale,« me je pomiril.

In tako sva poletela najprej preko puste azijske celine do gozda, kjer sva pristala na majhni jasi. Skozi nasad bambusa je prilomastila družina pande.

»Počasi bodo posekali ves bambus in nikamor več se ne bomo mogli zateči. Saj veš, da se hranimo samo z zelenimi bambusovimi vršički,« je zagodrnjal veliki panda. »Pridi, Kaja. V Avstraliji naju pričakuje koala Mibu,« me je priganjal

galeb.

V Avstraliji mi je koala povedala o evkaliptusih, ki jih je zaradi krčenja gozdov vse manj, zato pa koalam, ki se prehranjujejo samo s to vrsto dreves, grozi izumrtje.

Na vzhodu Evrope naju je pričakala sova, ki mi je podrobno opisala škodljivost kislega dežja, v Afriki pa mi je boa konstruktor povedala o tem, kako jim ljudje slačijo kože in iz njih izdelujejo torbice in čevlje. V Južni Ameriki me je pričakala žirafa Zola, v Severni Ameriki pa rjavi medved grizli. Tudi on se je pritožil zaradi tamkajšnjega onesnaževanja okolja.

Najino potovanje se je bližalo koncu in galeb me je odpeljal nazaj v domačo sobo. »Ti si naše zadnje upanje,« mi je rekel galeb, nato pa odprhotal nazaj proti luni in oblakom, ki so počasi dobivali rožnat pridih jutranje zarje.

Sanje so bile vse preveč resnične, da bi jih pozabila. Zato sem se odločila, da nekaj ukrenem. Poklicala sem prijatelje in skupaj smo organizirali čistilno akcijo. V mojih očeh se je iskriло sporočilo: SKUPAJ LAHKO REŠIMO SVET!

KAJA JAKOLIČ, 4. b

OČI

Le za hip
poglej me v oči
in nežno dotakni
se mojih dlani.

Povej mi:
Kakšne so moje oči?
Kaj se v teh
črnih pikah iskri?

Se skozi njih
res vidi do dna srca?
Ali tvoj pogled res lahko
globine moje duše spozna?

Kaj vidiš
v teh črnih očeh?
Mar je to veselje,
žalost ali otroški smeh?

Zakaj tako debelo
gledaš moje oči?
Nežno me poglej
in zaupaj mi.

Mar si želiš
moje misli razumeti,
ali pa me hočeš
le prijazno objeti?

Ne govori,
le za trenutek postoj,
prosim, glej me v oči
in bodi z menoj.

PETRA RAŠL, 8. a

POMLAD

Poglej, prišla je, tukaj je. V vsej svoji lepoti,
tako čudovita, neponovljiva, enkratna,
tako krasna, sveža in sijoča.

Tako velika, globoka, tako neskončna,
tako zelo zelena.

Nobena stvar na tem svetu ni tako lepa.
Pomlad.

Noben slikar ne zmore naslikati tako
neskončno zelene trave in tako
nedoumljivo lepega rumenega sonca.

Tako rada jo opazujem.

Pomlad.

In ne sprašujem, zakaj je prišla.

Morda zato, da bi me osrečila.

Nikar mi ne pojasnuj, zakaj je tu.

Ne poučuj me o letnih časih, o zvezdah,
planetih, kometih, o soncu in luni.

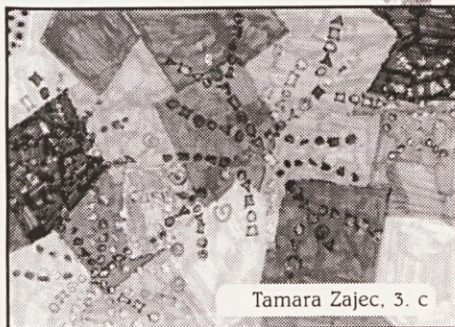
Ne bi te razumela.

Saj sem vendar še otrok.

To je moja prva pomlad.

Tako lepa, čudovita, da je ne bom pozabila
tudi, ko bo za mano že petdeset takih
pomladi.

PETRA RAŠL, 8. a

Tamara Zajec, 3. c

PESEM

Pozabljen svet
in drug planet.

Kaže poti,
solze obriše z oči.

Kot plamen v viharju se bori,
da ne ugasne in onemi.

In ko je srce
ljubilo zaman,
spet me peljala
je v čarobni svet sanj.

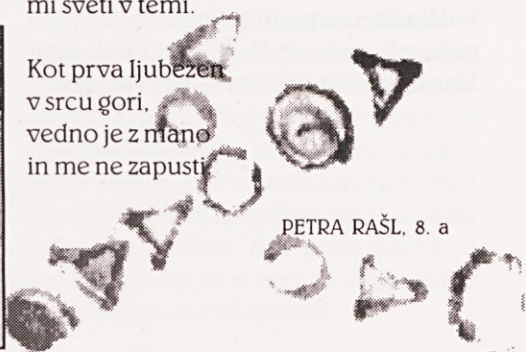
In ko grenki trenutki
so mi strli srce,
se tudi ona
moje nesreče zave.

Mi vedno novo upanje daje,
na krilih sanj
ponese v tuje me kraje.

Kot največjo skrivnost
jo skrivam pred ljudmi
in ona kot zvezda
mi sveti v temi.

Kot prva ljubezen
v srcu gori,
vedno je z mano
in me ne zapusti.

PETRA RAŠL, 8. a

NAUČIL SEM GA VOZITI KOLO

(odlomek iz knjige Jaz in moj bratec)

Ko je bil Matic še čisto majhen, se je vozil s triciklom. Pri štirih letih je že divjal z malo večjim kolesom, ki je imelo ob straneh dve majhni pomožni kolesi.

Nekega dne se je na Maticovem kolesu eno od pomožnih koles pokvarilo. Jaz, ki sem bil starejši in zato tudi pametnejši, sem mu poskušal kolo popraviti. Kolo sem popravil tako, da sem s pomočjo atijevega orodja odstranil obe pomožni kolesi. S takšnim kolesom se Matic sam ni mogel več voziti. Nekako sem ga prepričal, da je vseeno sedel na kolo, jaz pa sem držal kolo od zadaj in mu pomagal pri vožnji.

Nekaj časa sem ga potiskal, nato pa sem kolo izpustil. Matic se ni mogel obdržati na kolesu, zato je padel. Srečo sem imel, da ni začel kričati. Ponovno sva poskusila. Pri naslednjem poskusu se je Matic že uspel obdržati na kolesu in prevozil je nekaj metrov. Oba sva se razveselila, ker sva ugotovila, da se je Matic naučil voziti kolo. Poklicala sva mamico in atija ter jima pokazala, kako se Matic vozi s kolesom. Skupaj smo se veselili najinega uspeha.

MIHA ŠIREC, 4. a

ČUDOVITI VEČER

(odlomek iz knjige Izgubljeni v pragozdu)

»Smo že v Kopru?« v spanju vpraša Ana.

»Ja, smo že!« veselo zakliče Matic in skoči iz avta. Šel je pozdravit vse štiri: teto Anito, strica Maksa in seveda Majo ter psa Murija. Nato sta tako naredila še Domen in Ana.

»Pa so se začele počitnice v Kopru! Komaj čakam plažo, pesek, morje in vse drugo!« vzklikne Ana.

»Ne veseli se prehitro,« reče Maja.

»Verjetno se bomo lahko kopali, mogoče pa tudi ne. Vse je odvisno dveh stvari. To sta vreme in starši,« še doda, prime Anin kovček in ga odnese v sobo.

Otroci, pes in mačka so stopili v hišo in se začeli pogovarjati o načrtu za naslednje dni in noči.

Ko je Matic predlagal, da bi šli prvo noč v pragozd, se je Ana zgrozila: »Ne grem ponoči v gozd, še manj pa v pragozd. V njem je lani izginil nek znan profesor, ki ga nikoli več niso videli. Pa še to, tam baje straši. V ta pragozd res ne grem.«

»Prav,« reče Domen, »boječka si, toliko da veš. Maja, Muri, Matic in jaz gremo sami. Mogoče bomo vendarle našli kakšno sled za profesorjem.«

»Ne, ne in ne,« reče Ana. »Poleg tega pa nisem boječka, kot ti praviš. Boš že videl, samo naj pride pravi čas.«

Nato so se zmenili, da se bodo ob enajstih zbrali pri hišnih vratih. Maja je še prosila, naj ne divjajo po stopnicah, ker se Muri rad nastavlja.

ŽIVA BRGLEZ, 4. a

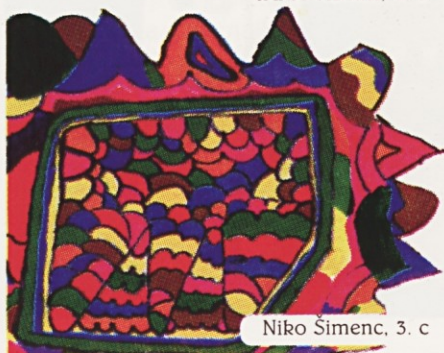
TRIJE PRIJATELJI IN MAŠA

(odlomek iz knjige)

Maša iz Kranja je bila dvanajstletna deklica z dolgimi svetlorjavimi lasmi in z modrimi očmi. Živela je z mamo, očetom in bratom Borisom. Njena babica in dedek sta živela v Novem mestu, tete in strici pa v Ljubljani. Le redko so se obiskovali.

Nekega dne, bil je torek, je bila Maša že zgodaj v šoli. Pred poukom se je učila matematiko. Ta predmet je imela rada, prav tako je rada še dodatno vadila, kadar je bilo to potrebno. Tretjo uro so pisali test. Ko je zazvonil zvonec za konec pouka, sta prišla ponjo starša. Povedala sta ji nekaj, česar se je zelo razveselila. Čez poletne počitnice bo namreč odšla v obmorsko mesto Portorož k svoji nekdanji varuški. Pri njej bo preživela tri tedne počitnic. Varuška je bila zelo prijazna, poleg tega pa bodo ravno takrat tam še trije otroci. Prav to je Mašo najbolj razveselilo ...

JANA VIDRIH, 4. a

Niko Šimenc, 3. c

HANA IN ZMAJ DIRENDAJ

(odlomek)

Nekoč je živela deklica z imenom Hana. Ker je bila zelo majhna, so jo vsi klicali Hanika. Bila je zelo pridna deklica. Vsak dan je mami prinesla vodo iz vodnjaka, pometala kuhinjo, stekla po sveže mleko za kašo.

Nekega lepega dne, ko je zajemala vodo iz vodnjaka, se je na dnu vedra nekaj zasvetilo. Bil je zlat ključek. Tekala je po hiši od podstrešja do kleti, po dvorišču in zlezla celo v kokošnjak. Vsa vrata so bila velika, ključek pa majhen. Vsa obupana je sedla pod drevo na koncu vrta.

»Mmmrrrrr,« je predel muc in švignil mimo nje.

»Hej, muc!« je zaklicala Hana, a muc je že izginil v grmovju. Odgrnila je vejo grma in zagledala majhna vrata. Prijela je ključek in ga vtaknila v ključavnico. Dvakrat ga je obrnila in vrata so se odprla. Bila je tako majhna, da je zlahka zlezla skozi.

Tam je bil svet popolnoma drugačen. Trava je bila močno zelena, vmes pa so cvetele pisane, dišeče rože. Hanika je po vsem tem hodila kot po debeli preprogi. Prišla je do potočka in se spomnila, da je žejna. Napiła se je in sedla na skało, da si odpočije. Skoraj je zaspala, ko se je skala začela premikati. Vsa prestrašena je skočila na noge in se obrnila. Zagledala je dvoje velikih, začudenih oči.

»Zakaj me motiš, ko spim?« je zaslišala. Čudno bitje se je zravnalo. Bilo je večje od Hanike, celo večje od drevesa ob potoku. »Oh, oprosti, skala. Nisem vedela, da te motim. Hotela sem si samo malo odpočiti.« »Skala? Misliš, da sem skala? Žališ me! Jaz sem vendar zmaj Direndaj, zadnji od spoštovane družine zmajev Direndajev iz dežele Ničerije. Kdo si pa ti?« »Hanika, Krušnikova Hanika. Pravzaprav sem Hana, toda mami in očka me kličeta Hanika.«

SARA MERNIK, 4. a

HAIKU

Majhni, srednji in veliki,
vse povsod samo dežniki.

V starem gozdu blizu jase
sedem mladih jurčkov rase.

Zlate krošnje, šum dreves,
v vetru rahlem listov ples.

Ribnik, kakor solza čist,
v vodi tone rdečkast list.

Polhek v duplu tolst, kosmat,
v suho listje leže spat.

DAVID KUKOVEC, 4. a

NEPRIČAKOVAN DOSEŽEK

(odlomek)

Bilo je mrzlo deževno popoldne, ko se je rodil naš junak. Bil je pravi korenjak, težak štiri kilograme in dolg petinpetdeset centimetrov. Imel je nežen, prijeten obraz in zelo močna pljuča. Po šestih dneh je naš korenjak spoznal svoj novi dom in pokazal, kdo bo od zdaj naprej glavni pri hiši. Včasih se je tako drl na vsa usta, da je na vrata prišla pozvonit soseda Murnova. Zanimalo jo je, kaj se dogaja. Ker je bila vedno tako radovedna, so jo klicali gospa Hudomušnica. Ampak mlada starša to ni motilo. Rekla sta ji, naj se kar navadi na novo glasbo. Korenjaku so dali ime Jure, ker pa je bil mali »knedeljček«, so ga ljubkovalno klicali Medek.

SAŠA VELIČKOVIČ, 4. b

Nastja Breg, 3. d

LUČI

Ko noč se spusti,
nešteto luči zažari.

Ulice so razsvetljene,
a vse zapuščene.

Le mi domov gremo,
kjer nas čaka naš hov hov.

LARA PETEK, 4. a

Nejc Sakelšek, 4. a

PLES

Na reki Dravi začel se je ples,
ptički prišli so in zdaj gre zares.

Veliki in mladi, pa tudi stari podili
labodi so se po vodni dvorani.

Pisane račke ob strani so stale,
gledale ptičke v plesni ekstazi.

Najlepša bila je golobica,
kakor otroška dlan majhna ptica.

Vsi prosijo golobico za ples,
a ta jim odvrne: »Brž stran,
z mano bo plesal pisan fazan.«

GREGA SIMONIČ, 4. a

JEŽEK BINČEK IŠČE OZIMNICO

Ježek Binček se je odločil, da gre iskat ozimnico. Prišel je v gozd, srečal medveda in ga vprašal: »Ali mogoče veš, kje raste hruška?«

»Ja,« je rekel medved. »Na drugi strani jase,« je še dodal.

Ježek Binček se je odpravil na drugo stran jase pod hruško. Ko je prišel na konec jase, je zagledal na drevesu lepo rumeno hruško. Toda kako priti do nje, je razmišljal ježek Binček. Prosil je drevo, če mu lahko pomaga. Prav takrat je mimo prišumel veter in potresel hruško. Lepa rumena hruška je padla ježku naravnost na bodice. Zahvalil se je za prekrasno hruško in se odpravil proti domu. Hruško je shranil v shrambo ter se pripravil na zimsko spanje.

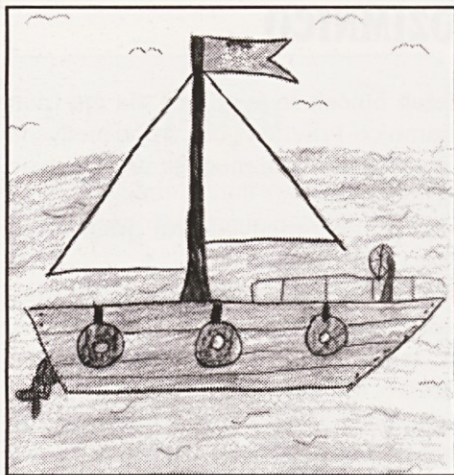
NEJC SAKELŠEK, 4. a

SKRIVNOSTNO SONCE

(odlomek)

Nekega jutra se je pokazalo lepo rumeno sonce. Njegovi žarki so bili zelo močni. Otroci so jih občudovali. To pa ni bilo navadno sonce. Imelo je oči, noge, roke, usta, nos in lase. Otroci so samo začudeno strmeli vanj. Prišli so tudi drugi ljudje in tudi oni občudovali sonce. Na nebu ni bilo niti najmanjšega oblčka. Nebo je bilo jasno, kot še nikoli.

ANJA ŽLENDER, 4. b

Nejc Sakelšek, 4. a

ZMAJ, KI SO SE GA VSI BALI

(odlomek)

Nekoč je živel zmaj, ki so se ga vsi bali. Ta zmaj je bil zelo žalosten, ker so vsi bežali od njega. Živel je v veliki skalnati votlini. Po hrano je hodil v gozd, bruhal je ogenj in letal po zraku. Ko je prišel v mesto, so vsi ljudje bežali od njega. Le en človek, ime mu je bilo Niko, je bil pogumen in se ga ni bal.

Nekega dne ga je zmaj vprašal: »Kaj pa ti? Se me ne bojiš?«

Niko mu je odgovoril: »Nisem vedel, da še živijo zmaji.«

»No, saj sem zadnji na svetu,« je žalostno odgovoril zmaj.

»Kako pa ti je ime?«

»Nimam imena.«

»Koliko si star?« je spet zanimalo Nika.

»Star sem tristo osemindvajset let. Koliko pa si ti, Niko?«

Niko je odgovoril: »Star sem trinajst let.«

Nato sta skupaj odšla v zmajevo votlino.

MATEVŽ LIBER KAZIMIR, 4. b

Marko Hojnik, 5. c

SPREHODI IN HARRY POTTER

(odlomek iz knjige Max, bernski planšarski pes)

Zadnjič sva se z mojo lastnico sprehajala po mestu. Ko sem veselo ovohaval vse vogale in pozdravljal mimoidoče prijatelje, se je moja lastnica naenkrat ustavila pred velikim plakatom. Na njem sem zagledal nekega mulca, ki je v roki držal belega ptiča. »Vau, Harryja Potterja pa moram nujno videti!« je vzkliknila vsa navdušena in vesela moja lastnica. Na hitro me je potegnila za seboj do drugega plakata in prepričljivo rekla: »Joj, Gospodar prstanov je zakon. Tudi ta film si moram ogledati.«

Jaz pa sem se spraševal, kaj neki je tako privlačnega v teh filmih, da jih je treba *nujno videti*. Po mojem je pa že bolje iti na sprehod, se dodobra natekati po travniku in se poditi za kakšnim bolj ali manj boječim mačkom.

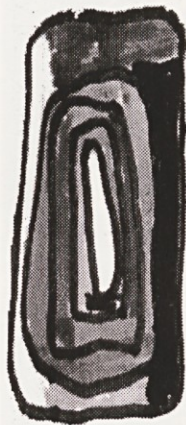
Na poti domov je moja lastnica svoji prijateljici (ki sva jo povsem slučajno srečala) razlagala, kako dobra sta filma Harry Potter in Gospodar prstanov.

»Človek bi se kar potopil v njun sanjski in pravljичni svet,« je zavzdihnila moja lastnica.

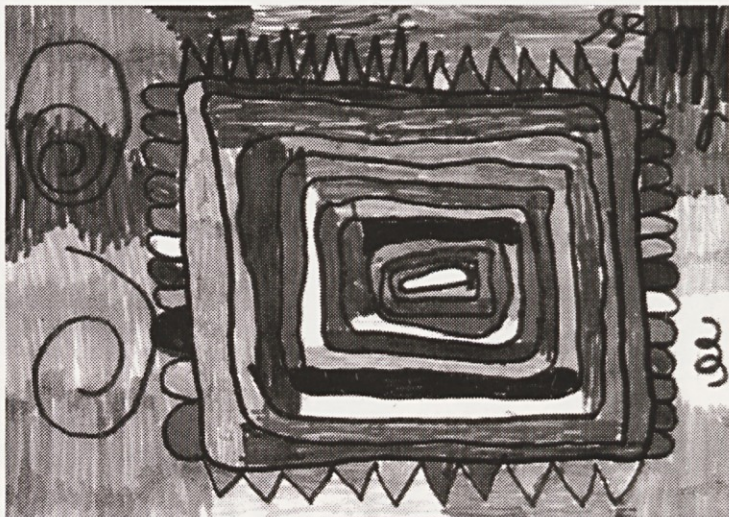
»In kakšna faca je Harry, saj premaga veliko zlo, ki grozi celemu svetu!« je dodala.

Ves čas sem pozorno poslušal in počasi dojel, da bi si tudi jaz moral ogledati tega fantiča Harryja. Morda bi se naučil celo čarati. Le kaj bi porekla moja lastnica, če bi nekega dne namesto psa postal čarovnik in z okna dnevne sobe poletel na metli?

ANA BRENČIČ, 4. b

Tina Vrečar, 3. c

PTUJ

Ptuj je zakladnica tisočerih vrat.

Tu so prebivali grofje, cesarji in mešetarji, kraljične, spletične in gospodične.

Ustnice nasmejane in razigrane nam pesem staro pojo, kako nekoč je bilo.

Juhej, juhej, res zanimivo je bilo, saj pesem odmeva, da lepo je bilo.

MAJA KOCMUT, 4. d

ORFEJEV SPOMENIK

Znameniti Orfej pokonci stoji,
da nas spominja na pretekle dni.
Zraven pa zvonik čas govori,
da nas spominja na današnje dni.

MAJA KOCMUT, 4. d

Maja Veselič, 4. d

PTUJSKI GRAŠČAKI

Ko so na ptujskem gradu živeli graščaki,
so bili pravi časi.

Imeli so pujse, kobile in krave,
da ne bi ostali brez hrane prave.

So plesali, jedli in pili,
da so se zidovi trosili.

Ptujski graščaki bili so pravi vojščaki,
so konje jahali in vse bitke zmagovali.

MIHA NADIŽAR, 4. d

MAGISTRALE

Največja radost je življenje,
A zanj veliko je potrebno narediti,
Se boriti,
Tudi kdaj pa kdaj komu odpustiti,
Jezo skoraj je za vedno treba skriti,
A veselje in smeh si prisvojiti.

Brez volje
Res nikdar ne bodimo,
Edino s tem se še vedrimo, da
Glasno se med seboj pogovorimo.

NASTJA BREG, 4. d

SVET

To je velik naš planet,
pravimo mu Zemlja, Svet.
Se po vesolju sam vrti
okoli svoje in sonca osi.

Greje ga prelepo sonce,
ki že išče svoje konce,
se počasi bo ohladilo,
Zemljo v sneg in mraz zavilo.

Na planetu že Zemljan živi,
za Marsovca prostora ni,
smo ljudje mi bistre glave
in zelo nespametne narave.

Upam, da še dolgo vsi,
skupaj srečni bi bili,
da ljubezni bi nastajale,
nova življenja porajale.

NINA ZUPANIČ, 4. d

Kocmut Maja, 4. d

GRAJSKE STOPNICE

Prelepe kamnite
stopnice zavite,
peljejo v čudežni grad,
tam ni nesreče,
tam ni bolezni,
tam je še zmeraj pomlad.

Ptički prelepi z zlatimi
kljunčki so pesmico
miło zapeli,
ker srce princese
bi radi za princa ogreli.

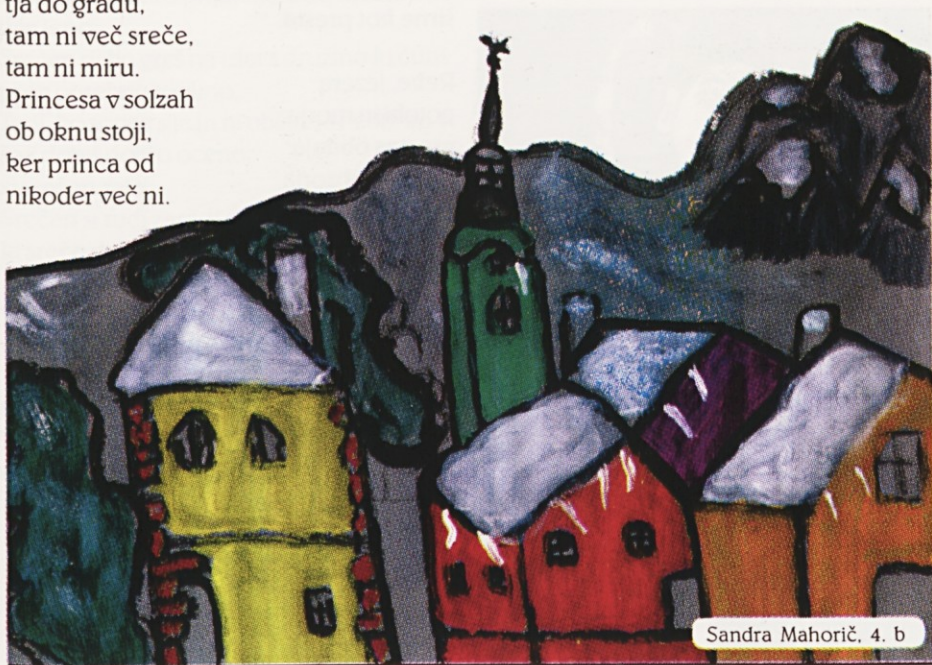
Stopnice me peljejo
tja do gradu,
tam ni več sreče,
tam ni miru.
Princesa v solzah
ob oknu stoji,
ker princa od
nikoder več ni.

Jaz pa povzpnem
se do grajske dvorane,
kjer princeza sedi,
veselo novico povem ji,
da princ še vedno živi.

Princesa vsa srečna
zahvali se mi
in za nagrado
dragulj mi podari.

Še danes ga nosim
in spomin mi bledi
na kamnite stopnice,
ki sploh jih več ni.

EVA SOLINA, 5. c

Sandra Mahorič, 4. b

NA MORJU

Jaz na morju bi živila,
tam hiš'co bi imela,
kjer dosti morske vode je
in tam vedno veselo je.

Sem na Ptuj pa v šolo bi hodila,
z raketo bi se pripodila,
v razredu bi pristala
in s sošolci klepetala.

Popoldan pa nazaj v vodo,
kjer plava se lepo.

NINA PIHLER, 5. b

Z BALONOM OKROG SVETA

Daleč grem, daleč,
tja preko sveta,
tja, kjer je vse
kakor pravljica.

Kaj mi bo avto,
motor je odveč,
rajši z balonom
prejadram ves svet.

Vidim naravo,
vidim vsa mesta,
vidim gozdove,
širne kot presta.

Reke, jezera,
potoki in morja,
vse nas obdaja
kot živa obzorja.

Na jugu je toplo,
na severu sneg,
ob ekvatorju vroče,
na Antarktiki led.

A ko se vrnem,
mi dolgčas bo spet.
Zakaj se ne obrnem
in daleč grem v svet?

KATARINA LOTRIČ, 5. b

Aljaž Črnivec, 1. c

SREČA

Sreča je opoteča,
a včasih tudi boleča.
A ko jo v roke dobiš,
je ne izpustiš.

Srečen je konec pri zgodbah,
srečno življenje ni greh.
To je bila moja pesem o sreči,
ki jo želi vsem ljudem.

NEVA RADEJ, 5. c

SREČA

Sreča je, če imaš prijatelje, če ti ni hudo in
ti je lepo.

Srečen si, ko greš na izlet z družino in čutiš
prav posebno toplino.

Tudi, ko sonce sije in ni oblačno nebo, ko v
šoli dobiš dobro oceno,
si srečen zelo.

Srečen si tudi zaradi drugih stvari in vsak,
ki srečo deli, si jo zlahka pridobi.

TINA MURKO, 5. c

PROŠNJA

Oj ljubi fant, pomagaj.

Kaj naj naredim,
da v šoli spet bo
pravi red in mir,
kot si želim?

Kaj naj naredim,
da prijatelji bi bili
vedno mi vsi?

TOMAŽ ROJKO, 4. a

SREDNJEVEŠKI PISAR ZA RAČUNALNIKOM

Srednjeveški pisar se pred računalnikom
začudi,

kaj vse se mu na ekranu naenkrat ponudi.
Črke v besede hitro skupaj zletijo, da se
pisarju oči zaiskrijo.

Pesnitev bi svojo stoletja kraca! , če ne bi
računalnik pomoč mu poslal.

MOJCA PRAPROTNIK, 5. c

SANJALA SEM ...

(domišljjijski spis)

Sanjala sem, da sem se zbudila na planetu
Mars. Opisala vam bom, kaj se je tam
dogajalo.

Nekega jutra sem se zbudila na nekem
planetu. Zazdelo se mi je, da je to planet
Mars, saj smo se v šestem razredu
pogovarjali o planetih. No, pa nazaj k
dogajanju. Ko sem se zbudila, sem ob sebi
zagledala sedem vesoljčkov. Bili so zelo
čudni. Govorili so jezik, ki ga nisem
razumela. Z vesoljčki smo postali dobri
prijatelji. Od tedaj smo se tudi obiskovali.
Nekega dne, ko sem jih obiskala, sem jih
našla pri peki velike torte. Vprašala sem
jih, za koga jo pečejo. Eden izmed
vesoljčkov mi je odgovoril: »Zate. Kaj si
pozabila, da imaš danes rojstni dan?«

Nisem vedela, od kod vedo, da praznujem
tretjega maja. Zato so mi pokazali dolge,
popisane liste, na katerih so bili podatki o

vseh ljudeh in tudi njihova prihodnost. Torta je bila kmalu pečena. Ko smo jo skupaj razrezali in jedli, me je iz sanj prebudila budilka. Zbujena sem se spraševala, ali so sanje lahko kdaj uresničijo. Mislim, da se ne morejo. Ali pač?

PATRICIJA KOSI, 4. c

TO SEM JAZ

Sem Blaž Vidovič. Vsi mi pravijo, da dobro pojem. Na proslavi sem pel pesem Sanjam. Počutil sem se kot Adi Smolar. Malo me je bilo strah. Imam tri svoje plesalke, ki jim je ime Mihaela, Ana in Barbara. Učiteljci rad zapojem pesem Naj pada zdaj dež.

BLAŽ VIDOVIČ, 1. c

TULIPAN

V siju pomladanskega
močnega sonca,
tam na gredi ob ograji
tulipan cveti.

Mimo pa čebela leta,
glej, usedla se je nanj.
Cvetni prah je že pobrala,
pravkar se odpravlja stran.

NINO GALUN, 4. c

NAŠ RAZRED

V našem razredu je veliko učencev. Nekaj je dečkov, nekaj pa deklic. Imamo lepe klopi in stole. Z zidov se nam smeji črke. Po tabli pišemo račune. Naš razred je urejen.

ALEN ŠEŠO, 1. c

VESOLJE

Polet v vesolje
je zelo zanimiv,
zabaven ter razburljiv.
Ko poletiš
tja gor v nebo,
zaslišiš glas iz daljav
ter si misliš,
da to vesoljci so.
Ko greš še malo naprej,
zavpiješ na ves glas:
»Glej, vesoljci so tu!«
Potem ko si zvezde ogledaš,
v daljavo zbežiš,
saj v vesolje
lažje letiš.

LEA SUŠEK, 4. d

MOJE PRVO POTOVANJE Z LETALOM

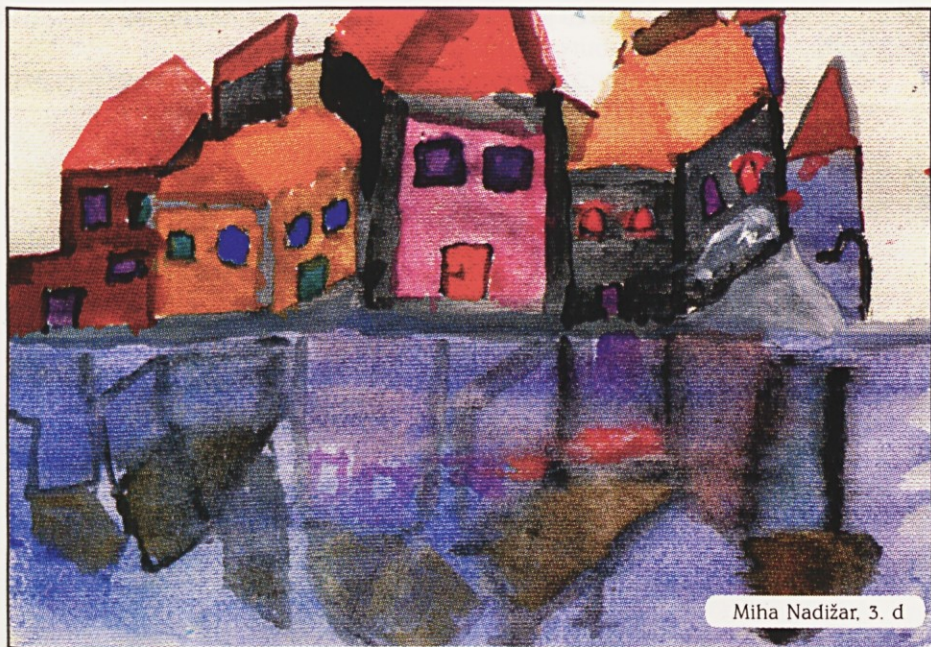
(odlomek iz knjige Potovanje po Črni Gori)

Po vseh mojih dolgoletnih željah in prepričevanjih in z mamino privolitvijo sva se z babico odločila, da bova odpotovala v Črno Goro.

Nekega julijskega dne sva se odpravila do ljubljanskega letališča. Ko sva prispela na Brnik, sva oddala prtljago in se odpravila proti letalu. Prvič sem od blizu videl potniško letalo. Na letalskem trupu je z veliki črkami pisalo MONTENEGRO AIRLINES. Ojej! Srce mi je bilo tako močno, da se mi je zdelo, da ga vsi okrog mene slišijo. Dobesedno prilepil sem se na sedež številka 8. Vse dogajanje okrog mene mi je bilo neznano. Po zvočniku nam je stewardesa dala navodila, kako se moramo na letalu obnašati. Ko smo poleteli, mi je od strahu trepetalo celo telo. Najbolj sem se bal pogledati skozi okno. Polet je trajal eno uro na 9.000 metrih visoko. Rahla slabost v trebuhu mi je dala vedeti, da se bliža pristanek.

Ko sem začutil, da so se kolesa dotaknila tal, sem si globoko oddahnil.

TOMI BLAŽ VALENKO, 4. D

Miha Nadižar, 3. d

TRI VILE IN KONJIČEK JAKA

(odlomek iz knjige)

Minila so tri leta. Vile Lili, Fifi in Bibi ter konjiček Jaka so postali veliki prijatelji. Nekega dne je Jaka potožil Lili, da pogreša svojo mamo.

Lili je šepnila svojim prijateljicam: Bibi, Fifi, zakaj ne bi poiskale Jakove mame?»

»To je dobra ideja,« so se vse tri strinjale.

Bibi je predlagala, kako bi najhitreje našle Jakovo mamo.

»Kako?« sta bili Lili in Fifi radovedni.

»Saj znamo čarati!« je odvrnila.

Potem so s svojimi čarobnimi palicami pričarale karto, ki jim bo pomagala pri iskanju.

Na pot so prijateljice vzele tudi konjička Jaka. Minili so trije dnevi. Lili, Fifi, Bibi in Jaka so bili že zelo lačni, predvsem pa žejni. Ko je Jaka zavohal reko, so vsi štirje pohiteli k vodi. Ne boste verjeli, kaj so tam zagledali! Bila je Jakova mama.

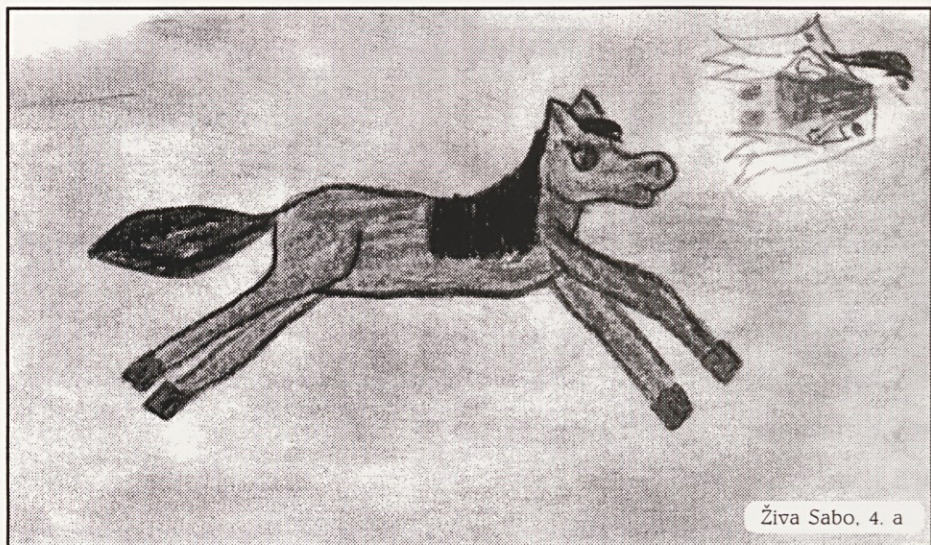
Jaka jo je takoj spoznal in na ves glas zavpil: »Mami!«

Jaka in njegova mama sta se močno objela.

Na uho mu je tiho zašepetala: »Kdo so te vile?«

»To so moje najboljše prijateljice,« je ponosno dejal Jaka in Fifi, Bibi ter Lili predstavil svoji mami.

ŽIVA SABO, 4. a

Živa Sabo, 4. a

BESEDA UREDNICE

Sreča je,
ko beseda besedo najde
in si podata roke
za druženje in za stavke
- njune lepe otroke.

Tone Pavček

Zdi se, da je današnji svet bolj ranljiv kot nekoč. Če pa opazujemo brezskrbno igro naših otrok, če prisluhnemo njihovim besedam in prepoznavamo njihove naslikane podobe, ugotovimo, da so srečni, sposobni, enkratni.

In vendar, ali smo jim dovolj blizu? Noben človek, ne star in ne mlad, ne sme biti osamljen in nerazumljen.

V naši šoli se trudimo, da učenci ob učenju razvijajo tudi svoje ustvarjalne sposobnosti. Z njihovimi prispevki je ob pomoči učiteljic nastalo tudi letošnje literarno glasilo Čar besede moje. Vsem se kot urednica zahvaljujem za sodelovanje.

Med pisanjem naslednjih vrstic pa se počutim še posebej počaščeno. Skoraj istočasno s sedmo številko literarnega glasila bo izšla tudi samostojna knjiga Tomaža Rojka, učenca 4. a naše šole. Njegova Velika pustolovščina, kot je naslovil svojo prvo knjigo, dokazuje, da otroci skrivajo v sebi veliko domišljije in domiselnosti. To je dokazal ne samo Tomaž, ampak tudi drugi četrtošolci, ko so pisali svoje prve knjige.

Na vse učence, ki radi berejo in z veseljem likovno ter literarno izpovedujejo svoje sanje, smo učitelji naše šole zelo ponosni.

Irena Pukšič

Mojca Praprotnik, 5. c

KAZALO

Uvodna beseda ravnateljice	2	Opis živali	18
Beseda	4	Če bi Martin Krpan živel danes	19
Zvezda	4	Krpanova pot domov	20
Sanje	4	Krpanova pot domov	21
Pisma za ptice učencev 1. a	5	Jaz sem siamska muca	22
Sneženi mož v hiši	5	Jaz siamski muc	22
Lep dan na snegu	5	Kaj pa morem	23
Snežinke	6	Sanjala sem	23
Snežak	6	Oči	24
Smučanje na Arehu	6	Pomlad	25
Snežak	7	Pesem	25
Sreča	7	Naučil sem ga voziti kolo	26
Dobila sem sestrico	7	Čudoviti večer	26
Glasba	8	Trije prijatelji in Maša	27
Dogodek v gledališču	8	Hana in zmaj Direndaj	27
Hiša banka	8	Haiku	28
Hiša kino	9	Nepričakovan dosežek	28
Hiša gledališče	9	Luči	29
Oseba, ki jo imam rad	9	Ples	29
Nacetova torba	10	Ježek Binček išče ozimnico	29
Oseba, ki jo imam rada	11	Skrivnostno sonce	30
Oseba, ki jo omam rad	11	Sprehodi in Harry Potter	32
Palčki	12	Ptuj	33
Vesoljska pravljica	12	Orfejev spomenik	33
Bilo je tako	13	Ptujski graščaki	34
Nogomet z zemljo	14	Svet	34
Prihaja pomlad	14	Magistrale	34
Miška pika pripoveduje o svojem nevarnem življenju	14	Grajske stopnice	35
Zmaj Ognjenko	14	Na morju	36
Dedek Dar	15	Z balonom okrog sveta	36
Jaz oblak	15	Sreča	37
Obiskal me je dedek Dar	15	Prošnja	37
Večnica Binca praznuje	16	Srednjeveški pisar	37
Lisica in medved	16	Sreča	37
Večričin rojstni dan	16	Sanjala sem	37
Moja psička Arsa	17	To sem jaz	38
Ribica	17	Tulipan	38
V gozdu	18	Naš razred	38
		Vesolje	38
		Moje prvo potovanje z letalom	39
		Tri vile in konjiček Jaka	40
		Beseda urednice	41

Urednica: Irena Pukšič

Naslovnica: Nina Vučinič in Maruša Žagar, 3. c

Izdajateljica: OŠ Ljudski vrt, Ptuj

Oblikovanje in tisk: Grafično oblikovanje Štraki, Sv. Trojica

Naklada: 200 izvodov

April, 2002

UDK 37.014.77

ČAR BESEDE MOJE. Literarno glasilo učencev OŠ Ljudski vrt, Ptuj. 1. izd.
Ptuj 2002.

RAZNO

37.014.77

ČAR besede moje

/št.:7

inv.št:SK/

9538

